

Statskassen har ingen Sikkerhed for hele Gjælden, har den ærede Finantsminister sagt; men jeg anførte ogsaa, at Statskassen kun havde Sikkerhed for 4900 Rbd.; forsaavidt man kan, hvad jeg antager, holde sig til Aeststykkerne her, fremgaaer det af mig Anførte ogsaa deraf, idet der for en Rest af et Laan, der udgjør 2900 Rbd., er udstedt en thinglæst Obligation i Boet, næstsefter 775 Rbd. og 400 Rbd., hvilke to Summer ere betalte og udslettede. Men, naar disse to Summer, der gif forud, ere betalte og udslettede, saa staaer jo Statskassens Fordring paa 2,900 Rbd. som den første Fordring, hvorfor Indboet staaer i Pant. Og med Hensyn til 2,000 Rbd., et Laan af 24de Mars 1843, staaer der til Sikkerhed en Livsforfikkings-Police for et lignende Beløb, nemlig 2,000 Rbd.; det er altsaa tilsammen 4,900 Rbd., som Staten efter min Mening har Sikkerhed for, naar Vedkommende maatte afgang ved Døden. Naar han har tilsagt, at Livsforfikkings-Policeen skulde heste for den hele Gjæld, saa er det jo muligt, at mit Ubekjendtskab med dette Slags Papirer gjør, at jeg ikke har forstaaet det, men, naar Livsforfikkings-Policeen lyder paa et Beløb af 2,000 Rbd., og den er stillet som Sikkerhed for et Laan af 2,000 Rbd., saa veed jeg ikke, hvad der vindes ved, at Vedkommende siger, at den maa heste for den hele Gjæld, thi jeg veed ikke, om der ved Dødsfald bliver udbetalt mere end 2,000 Rbd. paa Policeen. Spørgsmaalet om, hvorvidt Statskassen vil vinde eller tabe derved, beroer paa, hvilke Afdrag den ærede Finantsminister vil tage, og hvorlænge den Vedkommende lever. Vil han tage det Afdrag, han omtalte, nemlig 800 Rbd., saa vilde Statskassen vinde, naar den Paagjældende kun levede i 4 Aar, og, lever han ikke saalænge, saa vinder Statskassen dobbelt, idet der da spares de 4,000 Rbd., han skal have om Aaret. Jeg seer derfor ikke, at Statskassen vil være udsat for Tab, om han ogsaa dør tidligere, og derved ikke faaer saa Meget ind, thi den sparer jo saa den aarlige Pension i de Aar, han er død tidligere, og, hvorledes jeg saa regner eller ikke, kan jeg ikke finde nogen Grund til denne Eftergivelse.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmands Uttringer vidne om, at han ikke saa ganske kjender, hvorledes det gaaer til, naar en Mand er død. Han troer, at man kan holde sig til et Pant uden Hensyn til, for hvilken Sum Pantet er stillet. Det er ganske rigtigt, at Statskassen ved at gaae ind paa dette Arrangement ikke vinder Noget, saalænge han lever; det er ganske vist, at man kan indeholde det Samme af hans Gage eller Pension uden dette Arrangement, men det, man vinder, og som er meget betydeligt med Hensyn til en Mand, der er i en saa fremrykket Alder, er Sikkerheden ved hans Død; thi nu har man kun Pant for en mindre Deel af Gjælden, hvorimod man ved Arrangementet erholder Sikkerhed for det hele Beløb, hvortil hans Gjæld skulde nedsættes, forsaavidt nemlig hans Indbo til den Tid dertil strækker til.

Stort: Det forekommer mig, at den ærede Ordfører tog Noget til Indtægt for sig, som han ikke var suldkommen berettiget til. Han sagde nemlig, at det, om Statskassen havde størst Fordeel af at estergive eller ikke at estergive, kom an paa, om Debitor levede eller ikke, men, naar Debitor døde, sparede man hans Pension; men den bespærer man jo i saa Fald, enten man estergiver eller ikke, og det kan derfor ikke ansøres som et Argument. Det kommer forøvrigt, som han sagde, meget an derpaa; thi, naar Debitor levede i længere Tid, vilde dette maaskee ikke være et fordeelagtigt Arrangement for Statskassen; hvis derimod Debitor døde om kortere Tid, vilde det vistnok være fordeelagtigt; thi Statskassen vilde da faae Pant for Resten af den Gjæld, der skyldes til Fonden ad usus publicos, c. 2700 Rbd., som der ellers ikke havde noget Pant for, og, naar Sagen staaer saaledes, forekommer det mig, at der ikke kan være tilstrækkelig Grund til at nægte Arrangementet. Man har nu fra den anden Side sagt, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at antage det; men der er dog den, at den Paagjældende ønsker det, Landsthinget er for det og Regjeringen har foreslaaet det; det er dog altid nogen Grund, og saa skulde der være tilstrækkelige Grunde til at nægte det, men det er der ikke.